

утворився 1 березня 2014р. Ми тоді зібрали наше перше віче, в той день коли Рада Федерації Росії проголосувала одноголосно за введення військ в Україну», — каже член комітету.

«Акцію «Зігрій солдата», ми проводили з усіма церквами Монреаля, коли люди приносили туди речі, і ми вже по церквах їх розбирали. Більше того, ми використовуємо будь-який захід, який відбувається в громаді — виступ, концерт, якась подія, щоб зібрати кошти. Зараз відбувся фестиваль, ми мали скриньки на фестивалі, в неділю буде виступати театр ім. Марії Заньковецької ми будемо там», — розповідає Олена.

У 2016 році в Україні стартував проект Go Global, в якому іноземні волонтери з усього світу виявили бажання допомогти українським дітям подолати мовний бар'єр та покращити рівень володіння англійською мовою. Серед іноземних волонтерів були також українські канадці, які вирішили всією сім'єю відвідати Україну та взяти участь у проекті. Це були не лише поодинокі волонтери, які проживали на території Канади, а цілі сім'ї. Наприклад у одній із шкіл Вінниці іноземними волонтерами було подружжя, яке покинуло територію України більше десяти років тому, та їх двоє дітей. У цей нелегкий час для рідної країни, вони розуміли, що українським дітям потрібно покращити рівень володіння іноземною мовою, адже Україна посідає далеко не перше місце володіння англійською мовою.

Дані приклади показують, що навіть не проживаючи на території країни, канадські українці роблять величезний внесок у розвиток та підтримку батьківщини. Українська громада у Канаді активно підтримує своїх співвітчизників у такий важкий для України час. Ця допомога виявляється не лише промовами, а й реальними діями, що справді рятують життям багатьом українцям.

Список використаної літератури:

1. Національна концепція співпраці із закордонними українцями. // Офіційне Інтернет-представництво Президента України.
2. Недужко Ю. Kordan B. Ukrainian Studies Courses at Canadian Universities: Trends, Prospects and Implications. – Edmonton: CIUS, 1983. – 30 р.
3. Піскун В. Освіта українського зарубіжжя: питання взаємокультурного проникнення в країнах проживання // Освіта в українському зарубіжжі: Освітньо-виховні аспекти діяльності. – К., 2014.

Яремус І.

ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА ГРОМАДЯН УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ВИБОРІВ

У статті аналізується політична культура громадян України в контексті підготовки та проведення виборів.

Ключові слова: політична участь, політична поведінка, політична свідомість, політична культура.

Актуальність проблеми обумовлюється важливістю формування ефективних демократичних практик в Україні, успішність втілення яких не в останню чергу

залежить від політичної культури. Ціннісне поле української політичної культури формується набором різноаспектних детермінант. Первинні елементи демократичного устрою здавна вплетені в українську політичну культуру, про що зазначено в працях багатьох теоретиків (М. Грушевський, В. Кремень, І. Лисяк-Рудницький, В. Литвин, В. Лісовий, О. Пивоварський, І. Поліщук, Дж. Сакс, М. Шаповал, М. Шлемкевич та ін.). На шляху до розбудови сильних та ефективних демократичних інститутів в Україні вагомим значення набуває електоральний процес, оскільки саме інститут виборів є одним із найважливіших інструментів демократії. Мета статті полягає у виявленні політико-культурних детермінант формування демократичних практик у сучасній Україні. Завданням статті виступає аналіз взаємозв'язку електорального процесу і політичної культури в контексті демократичної перспективи української держави. Важливо враховувати той факт, що Україна завжди вирізнялася неоднорідністю ідеологічних уподобань громадян. Однією з найвагоміших причин такої неоднорідності ідеологічних позицій є колишня приналежність українських територій до різних імперій. Східна частина українських земель була складовою Російської імперії. Відповідно за традиціями їй ближча авторитарна модель управління. Західна Україна тяжіла до західноєвропейської ідеології, оскільки була частиною Австро-Угорської імперії. Отже, ціннісне поле української політичної культури формується набором різноаспектних — іноді полярних — детермінант: на Заході спостерігається перевага раціонального начала, тоді як на Сході переважають ірраціональні, стихійні, емоційно-вольові компоненти.

Політична культура (від латинського *cultura*, вирощування, виховання, освіта, розвиток) належить до числа феноменів, які вже досить тривалий час знаходяться в центрі уваги філософів, істориків, політологів та інших суспільствознавців. Політична культура як соціальне явище виникла раніше, ніж оформилося саме поняття, - з формуванням перших у світі державних утворень у IV-III тисячолітті до н.е. Певні елементи політичної культури вивчалися Платоном, Аристотелем ще в часи античної епохи. [1,с.45] В новий час увагу проблемам, пов'язаним з політичною культурою, приділяли Н.Макіавеллі, Ш.Монтеск'є. В XIX ст. політична культура знайшла своє важливе місце у дослідженнях багатьох вчених, які розробляли поняття „національний характер”.

Категорія „політична культура” уперше в більш-менш цілісному вигляді розглядалася в працях німецького історика та політичного філософа Й.-Г. Гердера. У XIX столітті це поняття зустрічається в роботах професора Московського університету В.Гер'є та професора Казанського університету В.Іванівського, американського суспільствознавця Е.Джеймса та ін.

На мій погляд, політична культура – це сукупність типових, відносно сталих знань, уявлень, настанов, переконань, цінностей, орієнтацій, зразків поведінки, символів, яка склалася внаслідок історичного досвіду попередніх генерацій національної (соціальної) спільноти, транслюється від покоління до покоління, але має істотний трансформаційний потенціал та виявляється в діяльності

суб'єктів політичного процесу та у функціонуванні політичних інститутів. У кожній державі склалася і функціонує певна культура проведення виборів (електорального процесу). Залежно від країни або ситуації виборці можуть розглядати вибори як акт підтвердження своєї відданості політичній системі, національним цінностям або як формальний процес утвердження політичних діячів.

За умов загальної демократизації культура електорального процесу набуває значення одного з найперспективніших напрямків досліджень політологів, адже саме політико-культурний фактор в електоральному процесі відіграє одну з вирішальних ролей. На мій погляд, саме політико-культурний фактор є лакмусовим папірцем, який задає основний вектор електорального процесу і об'єктивно превалює над іншими факторами, адже вплив інших чинників може бути ним значно нейтралізований. На визначальний вплив політико-культурного фактора у виборчому процесі вказував ще Платон у трактаті „Держава”, де він аналізує різні аспекти виборів: вимоги та якості кандидатів на виборні посади, процедуру виборів та її суспільне значення. „Майбутні виборці мають бути добре виховані, в дусі законів, щоб шляхом осудження або схвалення обрати чи відкинути претендентів – зважаючи на заслуги кожного”. Виборчі кампанії в Україні, особливо останнім часом, стають не просто важливими політичними подіями – вони перетворилися на віхи політичної історії, які детермінують подальший розвиток всього політичного життя в країні. Щоб переконатися у правильності цього твердження, варто згадати останню президентську виборчу кампанію та уважно придивитися, як серйозно відбувається підготовка до майбутньої парламентської електоральної кампанії (березень 2006 року).

Кампанія з виборів Президента України 2004 року стала неординарним явищем не тільки в новітній українській політичній історії, але й у політичній історії світу через те, що відзначалася багатьма яскравими особливостями: непередбачено великою тривалістю виборчого процесу, безпрецедентно високою соціальною напругою, вражаючою активністю виборців, найгострішою за всі роки незалежності України політичною кризою, мирною „помаранчевою” революцією, що привела до історичного компромісу від 8 грудня минулого року та цивілізованої передачі влади опозиції. Безумовно, центральною подією у цьому ланцюгу є „помаранчева” революція – рішучий виступ мільйонів українських громадян по всій країні проти спроби сфальсифікувати результати виборів. Саме виборчий процес спричинив високий спалах громадянської активності.

Важливо враховувати той факт, що Україна завжди вирізнялася неоднорідністю ідеологічних уподобань громадян. Однією з найвагоміших причин такої неоднорідності ідеологічних позицій є колишня приналежність українських територій до різних імперій. Східна частина українських земель була складовою Російської імперії. Відповідно за традиціями їй ближча авторитарна модель управління. Західна Україна тяжіла до західноєвропейської ідеології, оскільки була частиною Австро-Угорської імперії. Отже, ціннісне поле

української політичної культури формується набором різно-аспектних — іноді полярних — детермінант: на Заході спостерігається перевага раціонального начала, тоді як на Сході переважають ірраціональні, стихійні, емоційно-вольові компоненти [3, с. 248].

Політична свідомість — багатогранне та складне поняття, яке акумулює в собі знання багатьох суспільних дисциплін: філософії, соціології, психології, однак як самостійне цілісне поняття недостатньо розроблене у рамках політології, цьому існують певні причини як об'єктивного так і суб'єктивного характеру. У результаті аналізу наукових джерел було виявлено, що у контексті політичної науки спеціалісти розглядають політичну свідомість неоднозначно: одні — як феномен, який відображує сукупність політичних відносин в цілому, інші — крізь призму політичної влади, група авторів зосереджує свою увагу на зв'язку політичної свідомості з економічними та соціальними відносинами. Однак, відстоюємо точку зору про ідею цілісного відображення суспільного буття в політичній свідомості. Отже політична свідомість — одна з центральних категорій політології, яка входить в систему її понятійних координат і означає сприйняття та відображення суб'єктом навколишньої дійсності крізь призму політичних відносин та інтересів.

Список використаної літератури:

1. Балтін В. Політологія: Навч.-метод. посіб. / Національний ун-т харчових технологій. — К.: НУХТ, 2005. — 290с.
2. Бебик В. Політична свідомість українського суспільства/ Валерій Бебик // Соціальна психологія. - 2007. - № 5. - С. 18-24
3. Бойко О. Д., Горбатенко В. П., Денисюк С. Г., Зеленюк Г. І., Коваленко А. О., Корнієнко А. О. Прикладна політологія: навч. посіб. / В.П. Горбатенко (ред.). — К.: Академія, 2008. — 472с.
4. Бурлачук В. Соціальні переживання та політичний міф/ В.Бурлачук //Політична думка. - 2001. - № 1-2. - С.110-121

Приходько В.В.

ЗМІНИ У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ США ПІСЛЯ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ 2016 р.

У статті розглядається політична ситуація у США та погляди та політичні переконання Дональда Трампа. Особливе місце у статті відведено темі «політична коректність» та її місце у політиці.

Ключові слова: Трамп, політична коректність, інвективна лексика, США, мігранти, терористи, злочини.

Під час виборів президента США у 2016 р. перемогу отримав Д.Трамп — за висновками експертів — популіст, який власне не мав відповідного досвіду у сфері політики. Ця політична фігура довгий час вважалася політичним аутсайдером, адже Д.Трамп був кандидатом, який не є політиком. Але в очах виборців він відзначився не красномовством та лібералізмом, а силою, що і стало причиною його успіху та перемоги на президентських виборах. Трамп прийшов в політику і відзначився тим, що зламав непорушні правила та закони